

Πρέπει λοιπόν να δένουν ή πρέπει να μὴ δένουν κτλ;

«Αν δένουν οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς γερούς ἀνθρώπους, εἶπαν μερικοὶ δὲν πειράζει καὶ τόσο. Γιὰ νὰ μὴ δένουν ὅμως καὶ τοὺς ὑστερικοὺς, καλὰ θὰ ἦταν νὰ διορίζτανε σὲ κάθε ἀστυνομία κι' ἀπὸ ἓνα νευρολόγος ποὺ νὰ ἐξετάζη ἐκεῖνους ποὺ συλλαμβάνονται καὶ νὰ ποφαινέται ἂν εἶναι κατάλληλοι ἢ ὄχι γιὰ ζῦλο.

Νὰ σὰς ποῦμε, ἡ γνώμη αὐτὴ μὰς φαίνεται σωστή. Πρέπει νὰ διορισθῇ ὁ νευρολόγος αὐτός, ὄχι μοναχὰ γιὰ νὰ ἐξετάζη τοὺς συλλαμβανόμενους ἀλλὰ γιὰ νὰ υποβάλλῃ στὴν ἀπαιτουμένην θεραπείαν καὶ τοὺς κκ. Ἀστυνόμους ὅταν εἶναι μὲ τὰ νεῦρά τους.

Μόνον τότε θὰ ἦταν περιττός ὁ γιατρός, ἂν ἠμποροῦσαν νὰ βρεθοῦν καὶ νὰ διορισθοῦν ἀστυνόμοι τόσοι κουλοὶ, ὅσες εἶναι καὶ οἱ ἀστυνομίες τοῦ Κράτους.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

εἶχαν μιὰ παροιμία: Μὴ κίνει τὸν ἀνάγκυρον! ποὺ τὴν ἔλεγαν γιὰ κάθε πρᾶγμα βρώμικο τὸ ὁποῖον ἐπρεπε νὰ μείνῃ στὴ θέσιν του, νὰ μὴν ἀνασκαλευέται, νὰ μὴν γίνεταί κουβέντα γι' αὐτό. Κάτι παρόμοιο ἔχουμε καὶ μεῖς σήμερα: «Ὅσο τὶναι κατῶναις κτλ.

Γιατὶ λοιπὸν ζητοῦνε οἱ ἀρχαῖοι νὰ μετακινήσουν τὴν Μονὴν Πετράκη ἀπὸ τὴ θέσιν της; Πιά νὰ βγάλουν πάλι τὴν ὑπόθεσιν τῶν οἰκοπεδογράφων στὴ μέση καὶ γιὰ νὰ μὴ πείσουν πῶς ἡ μετακίνησι γίνεται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν περισσότερα Μοναστηριακά οἰκόπεδα ἀδέσποτα πρὸς καταβρόχθησι: Ἄς μείνῃ ἡ Μονὴ Πετράκη καθὼ καὶ κάθε ἄλλη μονή, στὴ θέσιν της. Γιατὶ ἀπὸ δὲν κάνει νὰ καταργηθοῦν, δὲν κάνει καὶ νὰ μετακινούνται, γιὰ νὰ μὴ κινεῖται κι' ὁ ἀνάγκυρος.

ΑΡΧΙΣΑΝ

καὶ καταγγέλλουν κι' ὅλας οἱ μουφλούζηδες διοργανωταὶ τοῦ Τσιφούτ-πνηγυριοῦ τοῦ Ζαππείου. Καὶ κάνουν πολὺ καλὰ! Μπράβο τους!

Γιατὶ νὰ τοὺς βρίτῃ ἡ Ἀκρόπολις; Γιατὶ νὰ πῇ προχθὲς ἀκόμα πῶς ἡ Διεθνὴς Ἐκθεσι, ἦτο μιὰ διεθνὴς τσαρλατανιά καὶ τίποτε παραπάνω;

Εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ βρίσῃ ἔτσι;

Ὅχι, βεβαίως! Ὅπως δὲν ἔχει δικαίωμα καὶ καμμιά ἄλλη ἐφημερίδα νὰ βρίσῃ σήμερα τὴν Ἐκθεσι.

Κ' ἐκάναν πολὺ καλὰ ποὺ τὴν κατάγγειλλαν καὶ εἶχαν δίκιο ποὺ ἀποκάλεσαν συκοφάντη ἐκεῖνον ποὺ ἐτόλμησε νὰ βρίσῃ τὸ μπαγιατοπάζαρό τους.

Μῆνας ἀκόμη δὲν ἐπέρασε ποὺ κι' ἡ Ἀκρόπολις καὶ οἱ ἄλλες ἐφημερίδες ἐσκοτονόντουσαν ποῖα νὰ πρωτοπεριγράψῃ τὰ θάματα της καὶ ποῖα νὰ κάψῃ περσότερο λιθὶν στὴ μύτη τῶν διοργανωτῶν της.

Μπᾶ! Γιὰ τὴν Ἐκθεσι τὰ λένε αὐτὰ σήμερα; Καὶ δὲν ἔχουν δίκιο οἱ συμφοριτες τοῦ Ζαππείου νὰ ποκαλοῦν τοὺς Ἀθηναίους δημοσιογράφους συκοφάντες, ὅταν φυλλομετρώντας τις ἐφημερίδες τοὺς μποροῦν νὰ φορτώσουν δέκα ἀρχαμπάδες μ' ἐπαίνους καὶ νὰ πᾶνε νὰ τοὺς ἰδρῶσιν μπροστὰ στὰ γραφεῖά τους;

Ὁ κ. Κορδέλλας σ' ὅλ' αὐτὰ δὲν θάχῃ καμμιά ἀντίρρηση. Οὔτε ὁ κ. Λιακόπουλος, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος τόσο καλλιτεχνικά

ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του, ἀφοῦ καὶ τὰ ἄσπεμα καμώματα τῶν μιζοπαρθένων τοῦ Καζίνου ἐφρόντισε νὰ περιορίσῃ

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ

νὰ γελάτε καθόλου, κύριοι δημοσιογράφοι, μὲ τὴν σοβαρότατη συνέντευξιν ποὺ πῆρε ὁ κ. Κανελλίδης τῶν «Καιρῶν» μὲ τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἀπὸ τὴν περίφημη καὶ ἀλησμόνητη αὐτὴ συνέντευξιν ἐμάθαμε μοναχὰ ὅσα εἶπε ὁ κ. Κανελλίδης, ἀφοῦ ἡ ἀπάντησι τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἦταν ἀτέλειωτη σειρά ἀποσιωπητικῶν. Μὰ καὶ τί ἀγαπούσατε; Νὰ δημοσιεύσουν οἱ «Καίροι» τοὺς Ὑπουργικοὺς λόγους καὶ τὰ Ὑπουργικὰ σχέδια;

Αὐτὸ θὰ ἦταν ἐσχάτη προδοσία. Καὶ πρέπει νὰ μένουμ' εὐχαριστημένοι ποὺ ἂν δὲν ἐμάθαμε τί σκέπτεται ὁ κ. Ὑπουργὸς περὶ τοῦ στρατοῦ, ἐμάθαμε τί σκέπτεται ὁ κ. Διευθυντὴς τῶν «Καιρῶν» περὶ στρατοῦ καὶ περὶ Μακεδονίας.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπομινθήσκει τοῖς ἐξ ἀπλῶν καὶ χρεωλυτικῶν δανείων ὀφειλέταις αὐτῆς παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τοῖς Ὑποκαταστήματι αὐτῆς, ὅτι ἡ 17 Ὀκτωβρίου εἶνε ἡ διὰ τῶν οἰκείων συμβολαίων ὀρισμένη ἡμέρα πρὸς πληρωμὴν τῶν τόκων καὶ τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων τῶν εἰρημένων δανείων. Ἡ ἐμπρόθεσμος πληρωμὴ ἀπαλλάσσει τοὺς ὀφειλέτας τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερμερείας.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1904.

(Ἐκ τοῦ δικαστ. τμήματος τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς.)

ΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΟΥ

Δεν εἶχε ἀκόμα καλὰ νυχτώσει, κῆλιου βασιλεῖμα, πρὸ τοῦ νάρχιν ποὺ σὲ μὴν ὁμορφὴν πράσιναν στρώσιν ἓνας γερούλης εἶχε καθίσει.

Ὁ γέρος ἦτανε βοσκὸς κέκλειουσε κρυφὴν ἀγάπην σ' αὐτὰ τὰ μέρη, γιὰ τὴν οὐρανίαν του σὺν περιποιούσῃ καλῇ, ἐκεῖ εἶχε μόνο καρτέρι.

Καὶ τραγουδοῦσε αὐτὴ τὴν ὥρα, μὲ τὴ φλογερὴν του ἐκεῖ πεσμένος, φτωχὸς, μὰ ἐλεύθερος σ' αὐτὴ τὴ χώρα ἦταν χαρούμενος καὶ εὐτυχισμένος.

Καὶ τώρα κινῶντος σὲ τὴν γηρατειά του παπποῦς, μὲνθύμνος τῆς πρώτης ζουσε καὶ κουρασμένος τραβᾷ τὰ νῆμά του, τὸν ἥλιο βλέποντας, τὴ γῆ ξεχνούσε.

Ἡμέρα πέρασε καὶ ἄλλη σκεπάζει, τὰ οὐράνια κύτταζε αὐτός... τὸ κύμα!... κύμα ποὺ ἀδιόκοπα τρέχει... καὶ μοιάζει μέλλουσα δίκαιον μπρὸς τὸ μνήμα...

Ὁ στιγμὴ ἐνδοξή!... σιγὴ ἀφίνει τὰ γέρον, ἡ θάλασσα, καὶ ὅλη ἡ οἰκουμένη, τὸν ἥλιο ὁ γέροντας, βλέπει ποὺ σβύνει καὶ ὁ ἥλιος τὸ γέροντα, ὅπου πεθαίνει.

Ἰούλιος — 1903.

(Κατὰ τὸν Victor Hugo.) ΚΛΕΩΝ ΔΙΤΑΚΗΣ

ΟΙ „ΚΟΥΡΔΟΙ“

Τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς καὶ τοῦ Σαββάτου ἡ «Νέα Σκηνή» σὲ ἐκτακτὴ φιλολογικὴ ἀπόλαυση εἶχε συγκεντρώσει τὸν κόσμον τοῦ Θεάτρου. Ἐπαιξε γιὰ πρώτη φορὰ ἓνα ἀπὸ τὰ πέντε δράματα τοῦ ἀλησμόνητου καὶ λιγδῶρου Γιάννη Καμπύση, τοῦ Κούρδου.

Τὸ τρίπρακτο αὐτὸ δράμα ἀπ' τὰ πρῶτα του, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς εἶναι τὸ καλλίτερό του, μὰ ἔχει μερικὲς στιγμὰς ἀπύλληπτου ὅθους καὶ ἀνέκφραστης καλλιτεχνικῆς συγκινήσεως. Μὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ φτωχὸς Πέτρος βλέπει ὅλα του τὰ ὄνειρα γκρεμιζόμενα σὲ χάος, χωρὶς ἐλπίδα πραγματοποιήσεως τοῦ ὀνείρου ἐκείνου χάριν τοῦ ὁποῖου ἀγάπησε τὴ ζωὴ, ἄφησε τὴ μελέτη του καὶ ἀποφάσισε νὰ πῇ σὲ ποτῆρι τῆς ζωῆς. Καὶ μεῖς ποὺ βλέπουμε τὴ ζωὴ καὶ τὴν τύχην τοῦ ἥρωα τοῦ δράματος νὰ μοιάζῃ τόσο πολὺ μὲ τὴν τύχην τοῦ ποιητοῦ, αἰσθανόμεθα διπλὴ συγκίνηση, διπλὸ πόνο. Τὸν πόνο γιὰ τὸ κλείσιμο καὶ τὸ θάνατον μιᾶς μεγαλοφυΐας, μιᾶς εὐγενικῆς καρδίας, τοῦ Πέτρου, ἀπ' τὴ φτώχεια, καὶ τὸ γκρεμισμα τοῦ ὀνείρου παλατιοῦ τῆς εὐτυχίας του ἀπ' τοὺς ἐξευγενισμένους Κούρδους, καὶ γιὰ τὴν τοιχοκυνὴ τῆς μοίρας ποὺ χαρίζει τόση ζωὴ μ' ἀπλωτὸ χέρι σὲ τόσα ἄχρηστα ὑποκείμενα καὶ λυπήθηκε λίγη ἰσχύρα στὸν δίσκοιρο Γιάννη Καμπύση.

Ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς καὶ ἡ συμφωνία μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τέχνης, ἐκφράσις αὐτῆς, εἶναι ἡ μὲρικὴ προσπάθεια τοῦ συγγραφέα καὶ σὲ τοῦτο καθὼς καὶ στ' ἄλλα δράματά του. Τρία δὲ περιστατικὰ ἐνώνει, ὅπως τὸ ἓνα συμπληρώσει τὸ ἄλλο, καὶ ἔτσι παρουσιάζεται ἡ ζωὴ μέσα σ' ἓνα μεγαλόπρεπον πλαίσιο πάλης, ἀνταγωνισμοῦ, φόνων καὶ ἀτιμιῶν. Πέρνει πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ γνωστὸ περιστατικὸ τῶν ἀρμενικῶν σφαγῶν καὶ φρικαλεοτήτων τῶν Κούρδων Ἐπειτα τὴν ἱστορίαν ἑνὸς ζευγαριοῦ τοῦ Ἀντζίνιαν καὶ τῆς Σόνιας, ποὺ κάθονται σὲ πάνου πάτωμα τοῦ σπητιοῦ τοῦ Πέτρου, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲ φαίνονται καθόλου στὴ σκηνή. Γιατὶ λαβαίνουν μέρος σ' αὐτὴν ἡ οἰκογένεια τοῦ Πέτρου, ἀποτελούμενη ἀπ' τὴν μάνα του καὶ τὴν ἀδερφή του Σμαράγδα, ὁ Βάσος, ἓνα πλουσιόπαιδο ἀξάδερφος τοῦ Πέτρου, καὶ μιὰ φιλενάδα τῆς Σμαράγδας, ἡ Ἀννέτα, ἓνα φτωχοκόριτσο. Ὁ χαρακτήρ τῆς μάνας δὲν ἔχει τίποτε τὸ παράξενο, ὅσο δυσκολία παρουσιάζουνε οἱ δύο χαραχτῆρες τῶν κοριτσιῶν. Πρέπει νὰ προσέξῃ πολὺ κανεὶς γιὰ νὰ ἐνοήσῃ μερικὲς σκηνάς, καθὼς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Σμαράγδα χαιρετᾷ τὸν νέο ἀπ' τὸ παράθυρο, καὶ ἡ Ἀννέτα ὑποκρίνεται στὴ Σμαράγδα, καὶ ὕστερα ποὺ βρίζει τὸν Βάσο, καὶ ὅπως τὰ περιστατικὰ ποὺ εἶπαμε χρῆσιμεύουν γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν ἐκφραση τῆς ζωῆς, ἔτσι καὶ οἱ δύο αὐτοὶ χαραχτῆρες, χρειάζονται γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ ὁ ἓνας τὸ ἄλλο μὲ τὴν ἀντίθεσίν τους.

Στὴν πρώτη πράξιν ὁ θεατὴς βλέπει τὸν Πέτρο νὰ παλέβῃ γιὰ τὰ ὑψηλὰ ζητήματα τῆς ἀνθρωπότητος, γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν. Ἀλλὰ εἶναι φτωχὸς, καὶ ὁ φτωχὸς πρέπει νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ ζήσῃ, — δυστυχῶς γι' αὐτὸν, δὲν ἔχει τὸ βίος τοῦ ἀξιδέρπου του, ποὺ ὅλη μέρα γυρίζει μὲ τὴν ἄμαζαν. Ἀποσιωμμένος δὲ στίς θεωρίες τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας λησμονεῖ τὸ μέλλον

του και παραμελεί την οικογένειά του, η οποία διαμαρτύρεται κ' έτσι κάθε μέραν έχουν γκρίνιες και τσακώματα και σε μία στιγμή παραφοράς πέφτει χάμου αναίσθητος. 'Η μάνα του τότε μετνοεί και αποφασίζει κατά την συμβουλήν των γειτόνων αρμένιδων και δέν το ξαναμιλάει για δουλειά και για μέλλον και έτσι τον αφήνουν ήσυχο στο δρόμο του.

'Αλλ' ο Πέτρος δεν είναι κακός άνθρωπος, είναι μόνον άτυχος, μοιάζει σαν τή πεταλούδα που θαμπώνεται από το πολύ φως, και έτσι θαμπωμένος από τή θεωρία είναι ανεπιτήδεις για δουλειά. Κινεί λοιπόν τή λύπη στην 'Ανέτα, η οποία λέει γλυκά λογάκια για αυτόν στην αδερφή του και κατά σύμπτωση τὰ άκούει βγαίνοντας απ' την κάμαρά του κι' αυτός. 'Γαπάζει χωρίς να το καταλάβει τήν 'Ανέτα, μεταβάλλεται δε σε πρακτικόν άνθρωπο, ζητάει να εργασθῇ και να νυμφευθῇ τήν 'Ανέτα. 'Η μάνα του που είχε σχηματίσει καλήν ιδέα για το κορίτσι, και η αδερφή του, με άνοιχτόκαοδη και γεμάτη ζωή κ' πέλα, άκούγουν με μεγάλη ευχαρίστηση τή γνώμη του και χαίρουνται. 'Αλλά έρχονται οι Κούρδοι, όχι οι Κούρδοι τῆς 'Αρμενίας με τὰ γιαταγάνια και τίς μπαγιονέτες, ἀλλ' οι ξευγνισμένοι Κούρδοι με τὸ ἄθος στην μπουτουνιέρα, οι λωποδύτες τῆς τιμῆς εκείνοι που δέν κόβουν κεφάλια, ἀλλὰ φτερά, τὰ φτερά τῆς εὐτυχίας και τῶν ἐνείρων. 'Είνα; από αὐτούς είναι και ὁ ἐξάδερφός του Βάσος που καταχράστηκε τήν ἀδυναμία τῆς 'Ανέτας και κουμμένος μια βραδυά, από κάτω από τὸ κρεβάτι τῆς, τῆς έκλεψε τή τιμή τῆς.

Όταν δὲ ὁ Πέτρος βγαίνει τὰ χαράματα για να συνοδέψῃ τοὺς 'Αρμένιδες φίλους του που φεύγαν, στον Πειραιά, βλέπει να βγαίνει εκείνη τήν ὥρα και ὁ ἐξάδελφός του από τὸ ἀπέναντι σπητι τῆς 'Ανέτας, τὸν κυνηγάει και τὸν προφτάνει μες τὸ σπητι του, που τρύπωσε εκείνος για να κρυφθῇ. Τὸν ἀρπάζει να τὸν πνίξῃ, ἀλλ' εκείνος υπερασπίζεται μ' ἕνα πιστόλι. 'Εκείνη τήν στιγμήν έρχεται και ἡ 'Ανέτα, κλαίοντας και ζητώντας συγχώρεση για τὸ κακό που έπαθε χωρίς να τὸ θέλῃ.

Όταν μένει μόνη ἡ οἰκογένεια τοῦ Πέτρου σκέπτεται τί θὰ γείνη και ἀποφασίζουν ὁ Πέτρος να ακολουθήσῃ τή γνώμη που θὰ τὸν συμβουλέψουν οι 'Αρμένιδες. Αὐτοί, τῶν ὁποίων τίς ιδέες και τύχες διηγείται στή μάνα του και στην αδερφή του, με τήν πάλη για τήν ἐλευθερίά και εὐδαιμονία τῶν ατόμων, ἐπὶ τέλους κινούν τήν συμπάθεια τῆς οἰκογενείας τοῦ Πέτρου. Βγαίνει λοιπόν αὐτός να ξεπροβάλλῃ τοὺς 'Αρμένιδες και ὁ θεατῆς ὁ ὁποῖος γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τί γνώμη θὰ δώσουν, καταλαβαίνει ὅτι θὰ γυρίσῃ ὁ Πέτρος φέρνοντας στο μπράτσο του και τὸ φτωχοκόριτσο εκείνο που ἀγάπησε και ἀγκάλες ἀκόμα, τήν τιμή και τήν ὕπαρξή του ὁποῖου ἐπῆρε ὁ Τζέν-λεμαν εκείνος Κούρδος τῶν αἰθουσῶν Σὺρ Βάσος.

'Η ἐκτέλεση έγινε με πολλή ἐπιτυχία και ὁ κόσμος καταχειροκρότησε και τὸ ἔργο και τοὺς ἡθοποιούς.

ΒΑΛΛΕΝ-ΣΤΑ-Ι-Ν

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 24 ΑΠΕΝ-ΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΣΟΧΑ

Τὰ νύωδέστερα ἄνθρ.—Οἱ πλουσιώτεροι στέφανοι.—Αἱ καλλιτεχνικώτεροι ἀνθοδέσμαι.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Κασιδάκις. Γιατί, κύριε, να λέμε «νύχια, πόδια» και να μη λέμε «δύο χε, πόδες;» αἱ, γιατί; Μαλλιαρός. Ρωτᾷς γιατί; Νά, γιατί! Γιατί οἱ δύο χε, θυμίζουν τοὺς δύο χε, τοῦ Μιστριώτη, κι' οἱ πόδες, τοὺς πόδες τοῦ Χατζιδάκειος.

Μιστριώτης. 'Εσύ, Χατζιδάκι, βλέπω και μιλάς για τή γλώσσα τῶν σκλονιδῶν. Δὲ μου λὲς τί θὰ πει σκλονί; Γιατί ἐγὼ σκλονί μαλόνι άκούγα, ἀμὰ τί πρᾶμα ἦτανε ἐν ἥξερᾳ.

Χατζιδάκις (βήχοντας). Σκλονί θὰ πῇ μέρος ὅπου μπαίνουν ὅσοι ἔχουν τρόπους, ὅχι ὅσοι ξέρουν ὑπερσυντελικούς.

Μιστριώτης. Και πῶς ἔμαθες ἐπὶ τή γλώσσα τοὺς;

Χατζιδάκις (ξεροβήχοντας, ἐπειδὴ ἀπορία φάλτου βῆξ).

Μιστριώτης. Κι' ἀπὸ ποῦ παράγεται τὸ σκλονί δε, μου λὲς;

Χατζιδάκις (ξεροβήχοντας πάλι). Παράγεται παράγεται..... Στάτου να δεῖς..... (οὔνει στὸ πάτωμα). Νά....

Μιστριώτης. Καλὰ λέτε, ἀπὸ τὸ σάλιο.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. ΥΔΡΟΛΗΠΤΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ κ. κ. ὑδροληπται οἱ καθυστεροῦντες οἰουδῆποτε παρελθόντος ἔτους ὡς και τοῦ τρέχοντος τὸ ἀντίτιμον τοῦ ποσίου ὕδατος ὅπως προσέλθωσιν ἀνυπερθέτως ἐντὺς τῆς τρεχούσης ἐβδομάδος και καταβάλωσι τήν ὀφειλὴν των, καθ' ὅσον ἐν ἐκνντία περιπτώσει θέλει ἀποκοπῇ ἡ διαχέτευσις τοῦ ὕδατος.

Ἀθήναι, τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1903.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ δήμου Ἀθηναίων)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Κόλλο κι' αὐτὸ τοῦ θεατρῶν τῆς «Ὀμοιοίας» να παίξῃ τοὺς «Κούρδους» τοῦ Καμπύση.

— Για να δεῖξῃ πῶς ὑποστηρίζει τή σύγχρονη φιλολογία μας.

— Ἄν δὲν ἐπαιζᾷ τὸ δρᾶμα τοῦ Παλαμά, θὰ μᾶς πῇ, παίζω ὅμως τὸ δρᾶμα τοῦ Καμπύση. Τι ἄλλο θέλετε;

— Τιποτε! Μόνο θέλουμε να τὸν ρωτήσουμε γιατί δὲν τὸ παίζε τότε καιρό, παρὰ φύλαξε να τὸ παίξῃ τώρα, ἀπάνω στὸ ξεσκάκεμα που ἔπαθε με τήν «Ἀλχηστις».

— Νά δῆτε και τί θὰ συμβῇ. Ἄν πετύχουνε αἱ Κούρδοι θὰ πῇ πῶς τοὺς διώρθωσε αὐτὸς και ἐπέτυχαν.

— Ἄν ἀποτύχουν, θὰ φωνάξῃ πῶς τὸ δρᾶμα δὲν εἶνε φτιασμένο για τή σκηνή.

— Ἀπὸ τέτοια τερτίπια μᾶς ἔχει συνηθίσει.

— Όταν ἐπράκειτο ναποκαλυφθῇ ὁ ἀνδράντας τοῦ Σολωμοῦ στὴ Ζάκυνθο, ἡ ἐπιτροπὴ εἶχε προτελέσει και τὸν κ. Ψυχάρη να πάῃ στὴν Ζάκυνθο και να μιλήσῃ.

— Ὁ κ. Ψυχάρης ἐμποδίστηκε.

— Ἐστειλε ὅμως ἕνα γράμμα στην ἐπιτροπὴ, που μιλάει μέσα σ' αὐτὸ φτωινότητα για τὸν μεγάλο μας ποιητὴ και χαρακτηρίζει τὸ ἔργο του.

— Τὸ γράμμα του ἐδημοσιεύθηκε στὴν «Ἐκθεσιν τῶν πεπραγμένων» που ἐτύπωσε ἡ Ἐπιτροπὴ.

— Θὰ τὸ δημοσιεύσῃ κι' ὁ «Νουμάς» στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς.

— Ὅσο περισσότεροι Ρωμηοὶ τὸ διαβάσουν, τόσο καλλίτερα.

— Λέει τόσα πράγματα μέσα σ' αὐτὸ και τὰ λέει.

τόσο καλὰ ὁ ἀδιακεκρίμενος ἐν Γαλλίᾳ λόγιος καθηγητῆς ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ἡ κ. Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς ἐκτοντατηρίδος τοῦ Σολωμοῦ.

— Καὶ μιὰ παρατήρησι, ἔτσι για τὸν τύπο:

— Τὴν ἔκθεσιν τῆς δὲν ἔμπορούσε να τὴν γράψῃ σ' ἀνθρωπινώτερη γλώσσᾳ, ἀπὸ σεβασμὸ τοῦλάχιστο τῆς μνήμης τοῦ ποιητοῦ που ἔγραψε τὸν ἄθανάτο εκείνο «διέλογο» για τή γλώσσᾳ μας;

— Τί να γερῇ ὁμοι κανένας φύλλους στ' ἄξερᾳ, ἀπὸ ἡ ἐπιτροπὴ ἐπροτελέσει και τὸν κ. Μιστριώτη να μιλήσῃ για τὸν Σολωμό!

— Καὶ μίλησε ὁ μελικέτης καθηγητῆς «προσενεγκὼν τὰς νεομισμένους θυτίδας τῆς μεγαλοφυῆς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος».

— Τὸ ἄρθρο τοῦ ἀγαπητοῦ μας συναδέλφου κ. Γίμ. Σταθ. που δημοσιεύουμε σήμερα, δὲν θάνα; και τὸ τελευταίον.

— Εἶχε τὴν καλωσύνην να μᾶς ὑποχρεῖ τὴν ταχυτικὴ συνοχασία του.

— Περιττὸ να σᾶς ποῦμε πόσο μᾶς εὐχαριστεῖ αὐτό.

— Ὁ κ. Σταθόπουλος με τὰ τελευταία ζωντανώματα ἄρθρα του στὴν «Ἀκρόπολιν» ἔδωκε κῆτι ἀλύπητες βουδουλίες σε μερικές σάχλες τῆς κοινωνίας μας, που θὰ μείνουν ἀληθινοί.

— Ἔχει τὴν φύχωσι κι' αὐτὸς να λέῃ τὰ τόκα-τόκα.

— Ἀπόδειξι τρανὴ πῶς ἂν τὸν καταρατῇ ποτὲ ὁ διάολος και βγάλῃ ἐφημερίδα δική του, δὲν ἔαποχτήσῃ τὴν πρώτη κυκλοφορία, ἡ ὁποία, καθὼς τὸ ξέρει, με Μουρούζηδες και με Χαλιμάδες ἀποχτίζεται.

— Ἡ κ. Παδοβάνη, δεκαπέντε μέρες τώρα δίνει τὴν τελευταία τῆς παράστασι.

— Δὲν λὲμ. πῶς μᾶς ἐνοχλεῖ ἡ περίφημη καλλιτέχνης που δὲν τῆς κάνει καριόα να φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλιν μας.

— Ἐν τούτοις ἔμπορούσε και να μείνῃ ὅσο θέλει ἐδῶ, χωρίς να μᾶς κόβει τὴ χολή κάθε μέρα με τὴν τελευταία τῆς.

— Φαντασθῆτε, ἂν μᾶς ἔχῃ τῆς τέτοιες φοβέρες και ἡ «Νέα Σκηνή»!

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΑΣ

'Ακούτε τώρα και τὰ ἀναμφισβήτητα, πολιτικά νέα τῆς τελευταίας ἐβδομάδας.

Δεκατρεῖς φορές διελύθη ἡ Βουλὴ κι' ἄλλες τόσες ἔμεινε ἀδιάλυτη.

Δέκα φορές διεσπάρθη ἡ συμμαχία Δελιγιάννη-Ράλλη και εἴκοσι φορές ἐστηρίχτηκε στερεώτερα. Εἴκοσι τόσες φορές ἐχόλιασε ὁ κ. Σιμόπουλος με τὸν κ. Θεοτόκη και σαράντα φορές τᾶφτιαζαν κ' εἶνε μέλι γάλα.

Τί κρίμα να μὴν περιορίζονται μερικές ἐφημερίδες τὰναμφισβήτητα κερτωθώματα τοῦ πύργου τῆς Μουρούζη, ἀλλὰ να πλώνονται και σ' ἄλλα ζητήματα και να μᾶς φουσκάνουν με ἀέρα!..

ΚΟΪΑΝΟ

Ο ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ

Φίλτατε κ. Διευθυντά.

'Εχει ἡ δὲν ἔχει συγγενεῖς ἐδῶ ὁ τὸσον ἀνυστόλως διαπομπεόμενος εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων Μουρούζης;

'Εχει βεβαίως, κ' ἔχει συγγενεῖς ἀπὸ τὰ πρῶτα Ἑλληνικά σπίτια. Πῶς λοιπόν οἱ συγγενεῖς αὐτοὶ δὲν διαμαρτύρονται διὰ τὸ ρεζιλίκι που παθαίνει ἕνας ἱποτικώτατος, ἀγγελόψυχος και ἀτυχῆς ἐξ ἄλλου Ἑλλήν ἀξιωματικός, ὁ φέρων ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον τιμημένα και ἄγχιλα δόγματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος μόνον και μόνον διότι κερτεδικάσθη εἰς ἐκουσίαν ἐξορίαν, ὑποχρεώθηκε να τροφοδοτῇ τοὺς ἀναγνώστα; δύο τριῶν ἐφημεριδῶν, πρῶτα -